

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23Co/203/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2111202600
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 07. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Dudášová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2013:2111202600.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Andrea Dudášová a členov senátu: JUDr. Iveta Jankovičová a JUDr. Lea Stovičková, v právnej veci žalobcu: Bc. U. H., nar. X.XX.XXXX, V. Z. č. XX, M., zastúpený advokátom: JUDr. Dušan Kubáni, Teplická č. 2251/121, Piešťany, proti žalovanému: Stredná priemyselná škola dopravná Trnava, Študentská č. 23, Trnava, IČO: 00491861, zastúpený advokátkou: JUDr. Tatiana Chrenková, Adama Trajana 12, Piešťany, o porušenie zásady rovnakého zaobchádzania so zamestnancami, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 19C 20/2011-218 zo dňa 27. februára 2012, takto

rozhodol:

Odvolací súd p r i p ú š ť a späťvzatie návrhu o uloženie povinnosti Strednej priemyselnej školy dopravnej Trnava, Študentská 23, Trnava, zastúpená riaditeľom Ing. E. M. upustiť od svojho konania a napraviť trvajúci protiprávny postup a stav na Strednej priemyselnej škole dopravnej Trnava a to tak, že zabezpečí, aby Bc. U. H. ako zamestnancovi Strednej priemyselnej školy dopravnej Trnava, bolo správne určené zvýšenie platovej tarify k 31.12.2009 za 31 celých rokov započítanej praxe v časti určenia funkčného platu mesačne za 31 rokov započítanej praxe, s účinnosťou od 3. novembra 2010, v tejto časti rozsudok súdu prvého stupňa r u š í a konanie z a s t a v u j e.

V zostávajúcej napadnutej časti rozsudok súdu prvého stupňa p o t v r d z u j e .

Žalobca je povinný zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania vo výške 286,08 eur na účet právnej zástupkyne žalovaného do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom napadnutým odvolaním prvostupňový súd výrokom I. žalobu zamietol, výrokom II. žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania vo výške 499,92 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku, k rukám splnomocneného zástupcu žalovaného a výrokom III. žalobcovi priznal právo na zaplatenie sumy 100,- eur, ktorú sumu je povinný žalovaný žalobcovi zaplatiť do troch dní od právoplatnosti rozsudku k rukám splnomocneného zástupcu žalobcu.

Svoje rozhodnutie prvostupňový súd odôvodnil po citácii § 2 ods. 1, 2a ods. 2, § 3, ods. 1, § 6 ods. 1, 2, § 9 ods. 1, 2, § 11, ods. 1 a 2 zákona č. 365/2004 Z.z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou vecne tým, že z vykonaného dokazovania vyplýva, že žalobca sa predmetnou žalobou domáhal ochrany svojho práva nedodrzaním zásady rovnakého zaobchádzania, keď tvrdil, že žalovaný mu pri určení zvýšenia platovej tarify do praxe vedome a úmyselne nezapočítal aj obdobie nepretržitého pokračujúceho pracovného pomeru, ktorý nemohol vykonávať z dôvodu neplatnej výpovede danej žalovaným, teda ohľadom určovania a započítavania

praxe s ním nerovnako zaobchádzal v porovnaní s ostatnými pracovníkmi žalovaného. Dôvodom diskriminácie mala byť jeho osobnosť, ktorá je pre žalovaného neakceptovateľná. Súd dospel k záveru, že žalobe nie je možné vyhovieť, keď podľa názoru súdu žalobca neosvedčil žiadne skutočnosti, z ktorých by bolo možné dôvodne usudzovať, že v danom prípade došlo k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania, keď neoznačil ani neuviedol žiadneho pracovníka - zamestnanca žalovaného s ktorým by žalovaný v porovnateľnej situácii zaobchádzal inak - priaznivejšie ako so žalobcom. Súd nevykonal dokazovanie navrhované splnomocneným zástupcom žalobcu, keď navrhnutí svedkovia sa mali vyjadriť k tomu, či dochádzalo k porušovaniu právnych predpisov, čo však nebolo predmetom tohto konania. O trovách konania rozhodol súd v súlade s ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že zaviazal žalobcu zaplatiť žalovanému, ktorý bol v konaní úspešný náhradu trov konania - trov právneho zastúpenia vo výške 499,92 eur za 3 úkony - prevzatie vecí a príprava dňa 20.5.2011, písomné vyjadrenie k návrhu zo dňa 20.5.2011, zastupovanie na pojednávaní dňa 27.6.2011 podľa § 11 ods. 1 Vyhlášky č. 655/2004 Z.z. a 57,-eur + 1 úkon - zastupovanie na pojednávaní dňa 23.5.2011, ktoré bolo odročené bez prejednaní vecí podľa § 11 ods. 1 s použitím §14 ods. 5 písm. b) citovanej vyhlášky 14,25 eur, t.j. 1/4 odmeny + 1 úkon - zastupovanie na pojednávaní dňa 27.2.2012 podľa § 11 ods. 1 citovanej vyhlášky a 58,69 eur + režijný paušál podľa § 16 ods. 3 citovanej vyhlášky 4x a 7,41 (rok 2011) + 1x 7,63 eur (rok 2012) + náhrada za stratu času podľa § 17 ods. 1 citovanej vyhlášky dňa 23.5.2011 Piešťany - Trnava a späť 4 polhodiny a 12,35 eur, t.j. 49,40 eur + dňa 27.6.2011 Piešťany - Trnava a späť 4 polhodiny a 12,35 eur, t.j. 49,40 eur + dňa 27.2.2012 Piešťany - Trnava a späť 4 polhodiny a 12,71 eur, t.j. 50,84 eur + cestovné v celkovej výške 69,07 eur (podľa § 15 písm. a) citovanej vyhlášky Piešťany - Trnava a späť a to dňa 23.5.2011, t.j. 80 km pri spotrebe 7,1 l/100km a cene PHM 1,48 eur = 8,40 eur + dňa 27.6.2011 t.j. 80 km pri spotrebe 7,1 l/100km a cene PHM 1,46 eur = 8,29 eur + dňa 27.2.2012 t.j. 80 km pri spotrebe 7,1 l/100km a cene PHM 1,49 eur = 8,46 eur + základná náhrada za použitie motorového vozidla 80km x 0,183 eur = 14,64 eur x 3 cesty = 43,92 eur), ktoré súd s poukazom na § 149 ods. 1 O.s.p. zaviazal žalobcu zaplatiť splnomocnenému zástupcovi žalovaného. Súd zaviazal žalovaného v súlade s ustanovením § 147a ods. 2,3 O.s.p. zaplatiť žalobcovi sumu 100,-eur, keď žalobca si v zákonnej lehote podľa § 147a ods. 5 O.s.p. uplatnil právo na zaplatenie uvedenej sumy z dôvodu neospravedlnenej neúčasti advokátky žalovaného na pojednávaní dňa 23.1.2012. Súd priznal žalobcovi právo na zaplatenie sumy 100,-eur napriek tomu, že pojednávanie dňa 23.1.2012 nebolo odročené bez prejednaní vecí, keď dôvodom odročenia pojednávania bola neprítomnosť žalovaného, resp. jeho advokátky na pojednávaní, ktorému bolo potrebné doručiť rozhodnutie o zmene návrhu, o ktorej bolo rozhodnuté na pojednávaní.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca prostredníctvom právneho zástupcu a domáhal sa, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil na nové prejednanie a to vo výroku o zamietnutí žaloby ako aj v súvisiacom výroku o náhrade trov konania alebo, aby odvolací súd rozsudok zmenil vo výroku o zamietnutí žaloby ako aj vo výroku o náhrade trov konania v zmysle návrhu. Uviedol, že odvolanie smeruje proti výrokom I. a II. napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa. Dôvodil, že nárok je uplatnený antidiskriminačnou žalobou a žalobca sa domáha o zamedzenie a upustenie a napravenie protiprávneho stavu zo strany žalovaného proti žalobcovi, porušovania právnych predpisov porovnaním s inými pedagogickými pracovníkmi žalovaného spočívajúce v tom, že po návrate žalobcu do zamestnania u žalovaného po neplatnom skončení pracovného pomeru na základe neplatnej výpovede z pracovného pomeru zo dňa 25. 09.2007 zo strany žalovaného voči žalobcovi najmä v neprideľovaní práce žalobcovi u žalovaného oproti ostatným pedagogickým pracovníkom žalovaného, neumožnenie riadne vykonávať prácu žalobcovi u žalovaného, neumožnenie a obmedzovanie voľného pohybu žalobcu po priestoroch žalovaného, pričom je tu podozrenie, že novoprijaté pedagogické pracovníčky žalovaného sa mohli v mesiaci september 2010 pohybovať po celom objekte až do doby preškolenia v mesiaci október 2010, mohli u žalovaného vyučovať v triedach ako pedagogické pracovníčky žalovaného, čo žalobcovi umožnené nebolo. Žalovaný po nástupe žalobcu do práce po neplatnom rozviazaní pracovného pomeru novým prípisom zo dňa 08.11.2010 vyčlenil a obmedzil pohyb žalobcu, ktorý u žalovaného nepretržite pracoval a pracuje od roku 1987 v celom objekte školy. Došlo k nerovnakému zaobchádzaniu žalovaným so žalobcom oproti ostatným pedagogickým pracovníkom ohľadne určenia započítania praxe v porovnaní s ostatnými zamestnancami žalovaného, v nesprávnom určení a nepriznaní zákonných nárokov žalovaným žalobcovi a to zvýšenie platobnej tarify oproti iným pedagogickým pracovníkom žalovaného. Žalovaný do praxe k 31. decembru 2010 žalobcovi vedome a úmyselne nezapočítal doby nepretržitého pokračujúceho pracovného pomeru od 01.01.2008 až do 02.11.2010, v nesprávnom určení a nepriznaní zákonných nárokov žalovaným žalobcovi zvýšenie

platobnej tarify oproti iným pedagogickým pracovníkom, pričom žalovaný do praxe k 31. decembru 2009 žalobcovi vedome a úmyselne nezapočítal obdobie nepretržitého pokračujúceho pracovného pomeru od 03.11.2010 (nie nesprávne od 05.11.2010) t.j. od doby po právoplatnom skončení súdneho sporu počas ktorej bol žalobca taktiež opäť už riadne pedagogickým pracovníkom žalovaného, v nedodržiavaní a porušovaní platných právnych predpisov napr. § 8 ods. 1 písm. a), b), § 8 ods. 2 písm. a), g) zákona o výkone práce vo verejnom záujme, v nevyplatení náhrady mzdy žalobcovi za celé obdobie od 01.01.2008 do 02.11.2010 ale aj za čas obdobia od 03.11.2010, pričom je tu podozrenie, že žalovaný žalobcovi úmyselne spôsobil škodu značného rozsahu. Ďalej je tu podozrenie z poškodzovania žalobcových práv zaručených a vyplývajúcich z právnych predpisov Zákonníka práce, Ústavy, kolektívnej zmluvy, v mesačnom ukračovaní žalovaným žalobcových oprávnených zákonom ustanovených mzdových nárokov, ktorých sa musel a musí domáhať súdnou cestou, spôsobovaním škody a psychickej traumy žalobcovi, nesprávnym započítaním 29 rokov a 3 mesiace praxe k 31. decembru 2001 namiesto správneho započítania praxe k 31. decembru 2009 minimálne 31 rokov a 3 mesiace, poškodzovanie žalobcu v následných budúcich žalobcových dôchodkových nárokov atď. čím podľa názoru žalobcu je tu podozrenie, že žalovaný voči žalobcovi nepostupuje v súlade s § 13 Zákonníka práce ako aj v súlade so zákonom č. 365/2004 o rovnakom zaobchádzaní, v súlade s článkom 12 ods. 1, článkom 36 písm. a), b), článkom 46 ods. 1 Ústavy, v súlade s kolektívnou zmluvou atď. je tu podozrenie, že žalovaný žalobcu neoprávnené poškodzuje a diskriminuje. Žalovaný bol žalobcom upozornený na uvedené porušenie právnych predpisov a keďže žalovaný od svojho protiprávneho konania nerovnakého zaobchádzania oproti ostatným pedagogickým pracovníkom žalovaného neupustil a protiprávny stav nenapravil, žalobca uplatnil predmetnú žalobu. Žalobca ďalej uviedol, že v priebehu tohto sporu žalovaný čiastočne napravil protiprávny stav a preto zmenil žalobný petit (ktorého zmenu aj prvostupňový súd pripustil). Nesúhlasí so záverom prvostupňového súdu, že neosvedčil žiadne skutočnosti, z ktorých by bolo možné dôvodne usudzovať, že v danom prípade došlo k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania, keď neoznačil a ani neuviedol žiadneho pracovníka zamestnanca žalovaného, s ktorým by žalovaný v porovnateľnej situácii zaobchádzal inak - priaznivejšie ako so žalobcom. Zdôvodnenie rozsudku považuje žalobca za nesprávne. Dôvodil, že žalovaný svojim prípisom z 25.09.2007 dal žalobcovi neplatnú výpoveď, na ktorú žalobca reagoval prípisom z 03.01.2008 ako nesúhlas s rozviazaním pracovného pomeru a oznámením o tom, že trvá na jeho ďalšej existencii. Neumožnenie výkonu práce žalovaným žalobcovi daným neplatnej výpovede, žalovaný spôsobil žalobcovi pracovnoprávnu prekážku. O platnosti výpovede z pracovného pomeru Okresný súd Trnava rozhodol medzitémnym rozsudkom spis. zn. 8C 27/2008 zo dňa 05.11.2009, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Trnave spis. zn. 24Co 34/2010 zo dňa 12.10.2010, rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 02.11.2010. V tejto súvislosti žalobca zdôraznil, že Okresný súd Trnava svojim medzitémnym rozsudkom určil výpoveď z pracovného pomeru zo dňa 25.09.2007 za neplatnú, z týchto dôvodov žalobca, ktorému nepretržite trvá pracovný pomer u žalovaného aj počas doby rozhodovania o neplatnosti výpovede t.j. od 01.01.2008 do 02.11.2010 bol a je stále zamestnancom žalovaného a na žalobcu sa hľadí ako keby bol nepretržite v pracovnom pomere u žalovaného a preto je žalobca ako riadny pedagogický pracovník komparačne porovnateľný, dokonca identický s ostatnými resp. so všetkými zamestnanými pedagogickými pracovníkmi žalovaného, s ktorými žalovaný v porovnaní so žalobcom zaobchádzal a zaobchádza priaznivejšie ako voči žalobcovi. Ostatným pedagogickým pracovníkom oproti žalobcovi prácu riadne prideloval a prideliuje a taktiež svojim ostatným pedagogickým pracovníkom oproti žalobcovi podľa § 7 ods. 11 zákona č. 553/2003 Z.z. o odmeňovaní niektorých zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme priznal a započítal prax za odpracovanú dobu. Preto zákonnou povinnosťou žalovaného bolo, okrem iných vecí a povinností správne priznať a započítať k 31.12.2009 prax za odpracovanú dobu 31 rokov a 3 mesiace aj od 03.11.2010 tak ako keby bol žalobca u žalovaného nepretržite zamestnaný.

Na nesprávnosť postupu žalovaného a porušovanie platných právnych predpisov žalovaným voči žalobcovi upozornilo žalovaného aj Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky. Zároveň na nedodržanie platných právnych predpisov a diskrimináciu žalobcu bol žalovaný upozornený prípisom ZO OZ PŠaV na Slovensku pri žalovanom dňa 17.12.2010. Odvolateľ dal do pozornosti skutočnosť, že Okresný súd Trnava svojim medzitémnym rozsudkom, ktorým určil neplatnosť výpovede z pracovného pomeru zo dňa 25.09.2009 žalobcovi nepretržite trval pracovný pomer u žalovaného aj počas doby rozhodovania o neplatnosti výpovede od 01.01.2008 do 02.11.2010, žalobca je u žalovaného aj po právoplatnosti súdneho rozhodnutia teda po 02.11.2010, od 03.11.2010 naďalej stále riadnym zamestnancom žalovaného. Preto aj po tomto dátume teda od 03.11.2010 je komparačne porovnateľný,

dokonca identický s ostatnými resp. so všetkými zamestnanými pedagogickými pracovníkmi žalovaného, s ktorými žalovaný v porovnaní so žalobcom zaobchádzal a zaobchádza aj po 02.11.2010 priaznivejšie ako voči žalobcovi. Žalovaný ostatným pedagogickým pracovníkom žalovaného po 02.11.2010 t. j. aj od 03.11.2010 oproti žalobcovi prácu riadne prideloval a prideluje a taktiež svojim ostatným pedagogickým pracovníkom oproti žalobcovi priznal a započítal prax za odpracovanú dobu. Zákonnou povinnosťou žalovaného bolo a aj je podľa § 7 ods. 11 zákona č. 553/2003 Z.z. o odmeňovaní niektorých zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov správne priznať a započítať k 31.12.2009 prax za odpracovanú dobu 31 rokov a 3 mesiace aj od 03.11.2010 tak, ako keby bol žalobca u žalovaného nepretržite zamestnaný. Z týchto dôvodov preto nie je správny záver prvostupňového súdu, že žalobca neosvedčil žiadne skutočnosti, z ktorých by bolo možné dôvodne usudzovať, že v danom prípade došlo k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania, keď neoznačil ani neuviedol žiadneho pracovníka zamestnanca žalovaného, s ktorým by žalovaný v porovnateľnej situácii zaobchádzal inak - priaznivejšie ako so žalobcom, pretože žalobca z titulu neplatnej výpovede z pracovného pomeru zo dňa 25.09.2007 je spätne t.j. od 01.01.2008 do 02.11.2010 ale aj od 03.11.2010 t.j. od doby kedy mal žalovaný opäť umožniť u žalovaného žalobcovi riadne vykonávať prácu, je komparačne porovnateľný so všetkými v tej dobe zamestnanými pedagogickými zamestnancami žalovaného. Napriek tomu žalovaný nesprávne mesačné zvýšenie funkčného platu od 05.11.2010 uvedené vo svojom prípise zo dňa 29.03.2011 žalobcovi do dnešného dňa v časti zvýšenia platobnej tarify neopravil s účinnosťou od 03. novembra 2010. Protiprávny stav a tým aj porušenie zásady rovnakého zaobchádzania stále do dnešného dňa pretrváva, žalovaný od takéhoto protiprávneho, diskriminačného konania neupustil a protiprávny stav neodstránil. Tým, že žalovaný voči žalobcovi nepochopiteľne stále do dnešného dňa nepostupuje v súlade s § 7 ods. 11 zákona č. 553/2003 Z.z. odmieta priznať a započítať prax za odpracovanú dobu, či už za dobu od 01.01.2008 do 02.11.2010, ale aj od 03.11.2010 tak, ako keby bol žalobca u žalovaného nepretržite zamestnaný, dochádza k rozdielu platovej úpravy, čo je priama aj nepriama diskriminácia a takouto diskrimináciou sú oproti žalobcovi zvýhodnení ostatní pedagogickí pracovníci žalovaného.

V priebehu sporu po podaní žaloby žalovaný čiastočne napravil protiprávny stav, avšak žalovaný žalobcovi počas celej prítomnosti všetkých pracovných dní žalobcu u žalovaného na pracovisku naďalej neprideloval prácu, pričom žalovaný žalobcovi po nástupe do práce po neplatnom rozviazaní pracovného pomeru výpoveďou dal ďalšiu výpoveď dňa 13.12.2011, o ktorej Okresný súd Trnava rozhodol v konaní sp.zn. 13C 79/2011 tak, že je neplatná. Žalobca v žalobe dostatočne označil právnickú osobu o ktorej tvrdí, že porušila a porušuje voči žalobcovi zásadu rovnakého zaobchádzania, žalobca dostatočne doložil, preukázal a osvedčil súdu viaceré dôkazy, z ktorých možno dôvodne usudzovať, že k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania so zamestnancom zo strany žalovaného voči žalobcovi došlo, dochádza a pretrváva. Žalovaný počas trvania sporu čiastočne odstraňoval svoje protiprávne konanie a porušovanie zásady rovnakého zaobchádzania, čím je taktiež zo strany žalobcu dostatočne osvedčené a preukázané, že žalovaný nerovnako zaobchádzal so žalobcom v porovnaní s ostatnými pedagogickými zamestnancami žalovaného a preto žaloba nemala byť zamietnutá. V tejto súvislosti odvolateľ poukázal na § 11 ods. 2 zákona č. 365/2004 Z.z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov, žalovaný je povinný preukázať, že neporušil zásady rovnakého zaobchádzania so zamestnancami zo strany žalovaného voči žalobcovi. Žalovaný aj napriek písomným upozorneniam od svojho protiprávneho konania do dnešného dňa neupustil a protiprávny stav nenapravil. Žalovaný podľa § 11 ods. 2 zákona č. 365/2004 Z.z. nepreukázal, že voči žalobcovi neporušil a neporušuje zásadu rovnakého zaobchádzania so žalobcom. Žalobca nesúhlasil s postupom súdu, počas vedenia konania došlo k procesným vadám tým, že žalovaný počas sporu na poslednom pojednávaní doložil rôzne doklady, ktoré neboli žalobcovi zo strany žalovaného ale ani zo strany súdu doručené, čím bolo žalobcovi znemožnené právo sa k týmto dôkazom vyjadriť a zaujať k nim kvalifikované stanovisko, nebolo žalobcovi doručené uznesenie o pripustení zmeny návrhu a nie je pravdou, že by žalovaný uvádzal určité skutočnosti na pojednávaní. Žalobca navrhol súdu, aby boli vypočutí svedkova Mgr. V. T. a Mgr. R. S., ktorí vypočutí neboli a preto žalobca opakovane navrhuje ich vypočutie. Zároveň odvolateľ dal do pozornosti súdu, že musel podať proti žalovanému zatiaľ 8 súdnych podaní, ktoré sa vedú na Okresnom súde Trnava (pod spis. zn. 8C 27/2008 o neplatnosť výpovede a náhrady mzdy, 8C 73/2011 o zaplatenie sumy s príslušenstvom, 10C 62/2011 o zaplatenie sumy s príslušenstvom a 10C 87/2011 o zaplatenie 5,- eur s príslušenstvom, 26C 63/2011 o zaplatenie 7,50,- eur s príslušenstvom ako zložku mzdy, 10C 123/2011 o zaplatenie 57,70 eur s príslušenstvom, 13C, 12C 79/2011 o určení neplatnosti výpovede, 16CPr 1/2011 o dopltenie náhrady

mzdy 46,47 eur s príslušenstvom). Taktiež ďalší pracovník žalovaného p. Bc. F. T. podal na Okresný súd Trnava proti žalovanému 5 obdobných súdnych sporov, čo taktiež jednoznačne preukazuje podozrenie, že žalovaný pri výkone svojej činnosti voči svojim zamestnancom pravdepodobne úmyselne a cielene nepostupuje v súlade s platnými právnymi predpismi. Žalobca dostatočne preukázal dôvodnosť podanej žaloby a prvostupňovým súdom bol nedostatočne a nesprávne zistený skutkový stav pri vydávaní svojho rozhodnutia a súdne rozhodnutie nie je správne. Žalobca dostatočne doložil, preukázal a osvedčil súdu viaceré dôkazy, z ktorých možno dôvodne usudzovať, že k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania so zamestnancom zo strany žalovaného voči žalobcovi došlo, dochádza a pretrváva tento stav. Žaloba bola zamietnutá v rozpore s platnými právnymi predpismi uvedenými v odvolaní a súd protiprávne konanie legalizoval a konvalidoval.

Žalovaný odvolací návrh nepodal, k odvolaniu žalobcu sa písomne nevyjadril.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie žalobcu bolo podané včas (§ 204 ods. 1 O.s.p.), oprávnenou osobou - účastníkom konania (§ 201 O.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 O.s.p.) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 205 ods. 2 písm. d) a f) O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania, vrátane závislého výroku o náhrade trov konania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), uskutočnil odvolacie pojednávanie (§ 214 ods. 1 O.s.p.), a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny.

Predmetom konania vedeného na Okresnom súde Trnava pod spis. zn. 19C 20/2011 bol nárok žalobcu uplatňovaný na tvrdenom zásahu do práva na rovnaké zaobchádzanie upraveného v antidiskriminačnom zákone, na ktoré odkazuje ust. § 13 Zákonníka práce. Rozsudkom napadnutým odvolaním žalobu žalobcu súd prvého stupňa zamietol. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti rozsudku a postupu súdu prvého stupňa.

Počas odvolacieho konania žalobca svojim prípisom zo dňa 14.06.2013 doručeným odvolaciemu súdu 14.06.2013 sa domáhal vydania rozsudku, ktorým odvolací súd napadnutý rozsudok vo výrokovej časti I. a II. rozsudok zruší a vec vráti súdu prvého stupňa na nové prejednanie alebo zmení rozsudok súdu prvého stupňa vo výrokovej časti - petite I. a v časti II. tak, že navrhovaný výrok rozsudku je nasledovný:

1. Stredná priemyselná škola dopravná Trnava, Študentská č. 23, Trnava, IČO: 00491861, zastúpená riaditeľom Ing. E. M., porušila zásadu rovnakého zaobchádzania vo vzťahu k Bc. U. H., pedagogickému zamestnancovi Strednej priemyselnej školy dopravnej Trnava tým, že Bc. U. H., pedagogickému zamestnancovi SPŠD Trnava, bytom V. Z. č. XX, PSČ XX M.: a) prípisom zo dňa 08.11.2010 „Určenie miesta výkonu práce a poučenie o dodržiavaní predpisov BOZP na škole“ vyčlenila a obmedzila vstup a pobyt na pracoviskách školy žalobcovi, ktorý u žalovaného nepretržite pracoval a pracuje od roku 1987, v celom objekte školy. Teda nie len v laboratóriách, telocvični, technologických priestoroch školy, odborných učebniach po nástupe do práce po neplatnom rozviazaní pracovného pomeru zo strany SPŠD Trnava, b) neprideľovala a neumožňovala riadne vykonávať prácu u žalovaného oproti ostatným pedagogickým pracovníkom žalovaného, c) neumožnila a obmedzovala jeho voľný pohyb po priestoroch žalovaného ako aj hlavnej zborovne, ako dlhoročnému pedagogickému pracovníkovi žalovaného - hoci novoprijaté pedagogické pracovníčky žalovaného sa mohli v mesiaci september 2010 pohybovať po celom objekte SPŠD Trnava až do doby preškolenia cca v mesiaci október 2010, (žalobca znovu poukazuje na tú skutočnosť, že takýto zákaz pohybu po pracoviskách SPŠD Trnava až do doby vykonania školenia BOZP zo strany žalovaného neplatil) bez preškolenia a poučenia sa mohli oproti žalobcovi, do doby preškolenia a poučenia BOZP po priestoroch žalovaného voľne bez väčšieho obmedzenia pohybovať a mohli u žalovaného vyučovať v triedach žalovaného ako pedagogické pracovníčky žalovaného, čo žalobcovi umožnené nebolo. Teda nie len v laboratóriách, telocvični, technologických priestoroch školy, odborných učebniach.

2. Stredná priemyselná škola dopravná Trnava, Študentská č. 23, Trnava, IČO: 00491861, zastúpená riaditeľom Ing. E. M., porušila zásadu rovnakého zaobchádzania vo vzťahu k Bc. U. H. tým, že Bc. U. H., pedagogickému zamestnancovi SPŠD Trnava, bytom V. Z. č. XX, PSČ XXX XX, M., podľa platných právnych predpisov zákona č. 553/2003 Z.z. o odmeňovaní niektorých zamestnancov pri výkone práce

vo verejnom záujme a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších platných zmien: a) v Oznámení o výške a zložení funkčného platu sp. zn. 57/19.11./2010/KI zo dňa 19.11.2010“ v časti určenia funkčného platu k 31.12.2009 nepriznala zvýšenie platovej tarify podľa ust. § 7 ods. 11 zák. č. 553/2003 Z.z. za 31 celých rokov započítanej praxe mesačne s účinnosťou od 03.11.2010, v časti „Funkčný plat spolu“ k 31. decembru 2009 nezapočítala prax za celých 31 rokov započítanej praxe, b) v Oznámení o výške a zložení funkčného platu sp. zn. 57/29.03./2011/KI zo dňa 29.03.2011“ v časti určenia funkčného platu k 31.12.2009 neurčila mesačne s účinnosťou od 3. novembra 2010 (nie od 05.11.2010) zvýšenie funkčného platu za započítanú prax podľa ust. § 7 ods. 11 zák. č. 553/2003 Z.z. za celých 31 rokov započítanej praxe, c) v období od 01.01.2011 až do 30.03.2011, SPŠD Trnava Bc. U. H., pedagogickému zamestnancovi SPŠD Trnava, neurčila a správne nestanovila zvýšenie funkčného platu v časti započítania praxe k 31.12.2010, kde SPŠD Trnava Bc. U. H. v rozpore s ust. § 7 ods. 11 zákona č. 553/2003 Z.z. o odmeňovaní niektorých zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších platných zmien, nesprávne započítala prax 29 rokov a 3 mesiace a v časti určenia funkčného platu neurčila a správne nestanovila mesačne s účinnosťou od 01. januára 2011 zvýšenie funkčného platu za započítanú prax, hoci podľa platných právnych predpisov Stredná priemyselná škola dopravná Trnava, Študentská č. 23, Trnava, IČO: 00491861, zastúpená riaditeľom Ing. E. M. mala Bc. U. H. započítať prax k 31.12.2010 celých 32 rokov započítanej praxe a s účinnosťou od 01. januára 2011 mala Bc. U. H. stanoviť zvýšenie platovej tarify podľa ust. § 7 ods. 11 zák. č. 553/2003 Z.z. za celých 32 rokov započítanej praxe na sumu 120,- eur mesačne, čím zasiahla do jeho práva výkonu zamestnania a podmienok výkonu práce v zamestnaní vrátane odmeňovania a nároku vyplývajúceho z pracovného pomeru.

3. Stredná priemyselná škola dopravná Trnava, Študentská č. 23, Trnava, IČO: 00491861, zastúpená riaditeľom Ing. E. M., je povinná sa písomne ospravedlniť Bc. U. H., pedagogickému zamestnancovi SPŠD Trnava, bytom V. Z. č. XX, PSČ XXX XX, M., pričom toto písomné ospravedlnenie výslovne podpísané len osobne riaditeľom SPŠD Trnava Ing. E. M., bude doručené Bc. U. H. na jeho adresu trvalého pobytu doporučené a zároveň bude písomné ospravedlnenie za žalovaného prečítané výslovne osobne riaditeľom SPŠD Ing. E. M., osobne prítomným na riadnej pedagogickej porade za prítomnosti pedagogických a nepedagogických zamestnancov SPŠD Trnava v poradí prvej a písomné ospravedlnenie bude zverejnené na webovej stránke Strednej priemyselnej školy dopravnej Trnava, IČO: 00491861, Študentská č. 23, PSČ 918 45 Trnava, <<http://spsdt.edupagcorg/>> po dobu 12 mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia v nasledujúcom znení: „Stredná priemyselná škola dopravná Trnava, IČO: 00491861, Študentská č. 23, Trnava, IČO: 00491861, zastúpená riaditeľom Ing. E. M., sa ospravedľuje Bc. U. H., pedagogickému zamestnancovi Strednej priemyselnej školy dopravnej Trnava bytom V. Z. č. XX, T. XXX XX, Trnava za to, že zasiahla Bc. U. H. do jeho práv výkonu zamestnania a podmienok výkonu práce v zamestnaní vrátane odmeňovania a nároku vyplývajúceho z pracovného pomeru na SPŠD Trnava tým, že SPŠD Trnava: svojim prípisom zo dňa 08.11.2010 „Určenie miesta výkonu práce a poučenie o dodržiavaní predpisov BOZP na škole“ Bc. U. H., pedagogickému zamestnancovi SPŠD Trnava nesprávne určila miesto výkonu práce miestnosť č. XX (zborovňa prístavba t. j. nie v hlavnej zborovni) a zakázala vstup a pobyt na pracoviskách školy, svojim prípisom „Oznámenie o výške a zložení funkčného platu sp. zn. 57/19.11./2010/KI zo dňa 19.11.2010“ Bc. U. H., pedagogickému zamestnancovi SPŠD Trnava, v rozpore s ust. § 7 ods. 11 zákona č. 553/2003 Z.z. o odmeňovaní niektorých zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších platných zmien nesprávne určila funkčný plat v časti započítania praxe k 31.12.2009, kde SPŠD Trnava Bc. U. H. nesprávne započítala prax 29 rokov a 3 mesiace, hoci podľa platných právnych predpisov Stredná priemyselná škola dopravná Trnava, Študentská č. 23, Trnava, IČO: 00491861, zastúpená riaditeľom Ing. E. M. mala Bc. U. H. správne započítať prax k 31.12.2009 celých 31 rokov započítanej praxe, svojim prípisom „Oznámenie o výške a zložení funkčného platu sp. zn. 57/19.11./2010/KI zo dňa 19.11.2010“ Bc. U. H., pedagogickému zamestnancovi SPŠD Trnava, v rozpore s ust. § 7 ods. 11 zákona č. 553/2003 Z.z. o odmeňovaní niektorých zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších platných zmien nesprávne určila účinnosť mesačného zvýšenia funkčného platu za započítanú prax mesačne od 05. novembra 2010, hoci podľa platných právnych predpisov Stredná priemyselná škola dopravná Trnava, Študentská č. 23, Trnava, IČO: 00491861, zastúpená riaditeľom Ing. E. M. mala Bc. U. H. správne určiť a započítať zvýšenie funkčného platu za započítanú prax mesačne s účinnosťou od 03.11.2010, v období od 01.01.2011 až do 30.03.2011, SPŠD Trnava Bc. U. H., pedagogickému zamestnancovi SPŠD Trnava, neurčila a správne nestanovila zvýšenie funkčného platu v časti započítania praxe k 31.12.2010, kde SPŠD Trnava Bc. U. H. v rozpore

s ust. § 7 ods. 11 zákona č. 553/2003 Z.z. o odmeňovaní niektorých zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších platných zmien, nesprávne započítala prax 29 rokov a 3 mesiace a v časti určenia funkčného platu neurčila a správne nestanovila mesačne s účinnosťou od 01. januára 2011 zvýšenie funkčného platu za započítanú prax, hoci podľa platných právnych predpisov Stredná priemyselná škola dopravná Trnava, Študentská č. 23, Trnava, IČO: 00491861, zastúpená riaditeľom Ing. E. M. mala Bc. U. H. započítať prax k 31.12.2010 celých 32 rokov započítanej praxe a s účinnosťou od 01. januára 2011 mala Bc. U. H. stanoviť zvýšenie platovej tarify podľa us. § 7 ods. 11 zák. č. 553/2003 Z.z. za celých 32 rokov započítanej praxe na sumu 120,- eur mesačne.

4. Stredná priemyselná škola dopravná Trnava, Študentská č. 23, Trnava, IČO: 00491861, zastúpená riaditeľom Ing. E. M. je povinná nahradiť žalobcovi a jeho právnomu zástupcovi trovy konania a trovy odvolacieho konania ako aj trovy právneho zastúpenia žalobcu v odvolacom konaní, to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Odvolací súd po porovnaní znenia petitu žaloby a petitu uplatneného v prípise zo dňa 14.6.2013 dospel k záveru, že navrhovaný petit obsahuje zmenu petitu pôvodného návrhu rozšírením o porušenie zásady rovnakého zaobchádzania žalobcu žalovaným týkajúce sa prípisu zo dňa 08.11.2010 „Určenie miesta výkonu práce a poučení o dodržiavaní predpisov BOZP na škole“, v nepridelovaní a neumožňovaní riadne vykonávať prácu žalobcu u žalovaného oproti ostatným pedagogickým pracovníkom, neumožnenie a obmedzovanie voľného pohybu žalobcu po priestoroch žalovaného ako aj hlavnej zborovne a o ospravedlnenie žalovaného za zásah do práv výkonu zamestnania a podmienok výkonu zamestnania žalobcu tým, že žalovaný svojim prípisom zo dňa 08.11.2010 „Určenie miesta výkonu práce a poučení o dodržiavaní predpisov BOZP na škole“ žalobcovi, pedagogickému zamestnancovi žalovanému nesprávne určila miesto výkonu práce miestnosť č. XX (zborovňa prístavba t. j. nie v hlavnej budove) a zakázala vstup a pobyt na pracoviskách školy. O tejto zmene žaloby rozšírením odvolací súd rozhodol uznesením č.k. 23 Co 203/2012 - 286 zo dňa 28. júna 2013 tak, že rozšírenie žaloby nepripustil.

Zároveň z prípisu žalobcu zo dňa 14.6.2013 vyplýval aj úkon žalobcu o netrvaní návrhu o uloženie povinnosti Strednej priemyselnej škole dopravnej Trnava, Študentská 23, Trnava, zastúpená riaditeľom Ing. E. M. upustiť od svojho konania napraviť trvajúcí protiprávny postup a stav na Strednej priemyselnej škole dopravnej Trnava a to tak, že zabezpečí, aby Bc. U. H. ako zamestnancovi Strednej priemyselnej školy dopravnej v Trnave bolo správne určené zvýšenie platovej tarify k 31.12.2009 za 31 celých rokov započítanej praxe v časti určenia funkčného platu mesačne za 31 rokov započítanej praxe s účinnosťou od 3. novembra 2010.

Podľa § 208 O.s.p., ak je návrh na začatie konania vzatý späť, keď už rozhodol súd prvého stupňa, ale jeho rozhodnutie nie je dosiaľ právoplatné, odvolací súd rozhodne o pripustení späťvzatia. Súd späťvzatie nepripustí, ak druhý účastník s tým nesúhlasí. Ak späťvzatie pripustí, odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvého stupňa a konanie zastaví.

Späťvzatie návrhu je dispozitívnym procesným úkonom navrhovateľa, z ktorého obsahu jednoznačne vyplýva prejav navrhovateľa, že na prejednaní svojho návrhu celkom alebo v presne vymedzenej časti nemá záujem a je uzročený s tým, že o jeho návrhu nebude v tomto rozsahu súdom meritórne rozhodnuté. Zákon slovne neukladá navrhovateľovi aby uviedol dôvody, pre ktoré berie návrh späť. Uvedenie dôvodu pre späťvzatie je však významné z hľadiska rozhodovania o trovách konania.

V predmetnej veci žalobca zobral návrh na začatie konania vo veci samej čiastočne späť po podaní odvolania proti rozsudku vo veci samej. Žalovaný so späťvzatím vyjadril súhlas a preto odvolací súd v súlade s citovaným ustanovením pripustil späťvzatie návrhu na začatie konania o uloženie povinnosti Strednej priemyselnej škole dopravnej Trnava, Študentská 23, Trnava, zastúpená riaditeľom Ing. E. M. upustiť od svojho konania napraviť trvajúcí protiprávny postup a stav na Strednej priemyselnej škole dopravnej Trnava a to tak, že zabezpečí, aby Bc. U. H. ako zamestnancovi Strednej priemyselnej školy dopravnej v Trnave bolo správne určené zvýšenie platovej tarify k 31.12.2009 za 31 celých rokov

započítanej praxe v časti určenia funkčného platu mesačne za 31 rokov započítanej praxe s účinnosťou od 3. novembra 2010, v tejto časti rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a konanie zastavil.

Odvolať odvolanie odôvodnil v podstate tým, že prvostupňový súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d) O.s.p.), napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f) O.s.p.). Odvolací dôvod v zmysle ust. § 205 ods. 2 písm. d) O.s.p. je daný, ak výsledok hodnotenia dôkazov súdom prvého stupňa nezodpovedá postupu vyplývajúceho z ust. § 132 O.s.p., pretože súd zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo súd nezohľadnil rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané a vyšli počas konania najavo, alebo v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov účastníkov alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti a vierohodnosti je logicky rozpor, alebo ktoré odporujú ust. § 122 - 135 O.s.p. Odvolací dôvod v zmysle ust. § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p. je daný, ak súd prvého stupňa posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá alebo právnu normu síce správne určenú nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

Odvolať súd (po vyriešení procesných otázok vzniknutých v odvolacom konaní) preberá súdom prvého stupňa zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom tvrdeného nároku, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, keď vec i správne právne posúdil, s poukazom na ust. § 219 ods. 2 O.s.p., odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov prvostupňového súdu odchyliť a preto nemôže dať za pravdu odvolateľovi.

Keďže sa odvolací súd stotožnil nielen s výrokom, ale aj s odôvodneným napadnutým rozsudkom na zdôraznenie správnosti v súlade s § 219 ods. 2 O.s.p. ako aj k odvolacím argumentom žalobcu dopĺňa nasledovné.

V zmysle § 132 O.s.p. dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivosť prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci.

Hodnotenie dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané procesné dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a relevantnosti pre rozhodnutie. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je právny predpisom obmedzovaný v tom, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov. Hodnotiacia úvaha súdu pritom ale nie je svojvoľná, súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo. Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah. Pritom súd nie je viazaný žiadnym poradím významu a dôkaznej sily jednotlivých dôkazov.

Podľa § 120 ods. 1 O.s.p. účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci.

Účastníci konania majú procesnú dôkaznú povinnosť, t.j. povinnosť uviesť dôkaz na preukázanie tvrdených skutočností. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci (§ 120 ods. 1 O.s.p.). Každého z účastníkov teda zaťažuje dôkazné bremeno preukázania svojich tvrdení pod následkom neunesenia dôkazného bremena. Navrhovanie dôkazov má priamu spojitosť s povinnosťou tvrdenia (§ 79 ods. 1 a § 101 ods. 1). Dôkaznú povinnosť môže účastník plniť od začiatku konania, v žalobe, vo vyjadrení k nej,

mimo týchto procesných úkonov, v rámci prípravy pojednávania, pri odročovaní pojednávania. Povinnosť označiť dôkazy sa vzťahuje na všetky tvrdenia, ktoré sa uviedli v návrhu a vo vyjadrení odporcu. Cieľom dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na účastníkovi konania, bez ohľadu na jeho procesné postavenie. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých účastníkom v opačnom procesnom postavení než je účastník, ktorý nesplnil alebo nedostatočne splnil svoju dôkaznú povinnosť. Splnenie dôkaznej povinnosti neznamena automaticky unesenie dôkazného bremena. Dôkazným bremenom (v spojitosti s dôkaznou povinnosťou) rozumieme zodpovednosť účastníka za výsledok konania, ktorý závisí od zistení z navrhnutých a vykonaných dôkazov. V sporovom konaní platí dispozičná a prejednacía zásada. Účastníci (na oboch procesných stranách) sú v ňom povinní prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania najmä tým, že pravdivo a úplne opíšu všetky potrebné skutočnosti a označia dôkazné prostriedky (viď § 101 ods. 1 O. s. p.). Súd ale nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nemusí vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhov na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 120 ods. 1 O. s. p.) a nie účastníkov konania.

Zo súdom prvého stupňa citovaných ustanovení antidiskriminačného zákona vyplýva zásada, podľa ktorej výkon práv a povinností v pracovnoprávných vzťahoch musí byť v súlade s dobrými mravmi a nikto nemôže svoje práva a povinnosti zneužívať sledujúc úmysel poškodiť druhého účastníka vzťahu. V aplikačnej praxi môže mať zneužitie práva podobu napríklad šikanovania zamestnanca vo forme vybavovania si rôznych osobných účtov, alebo v ponižovaní ľudskej dôstojnosti rôzneho charakteru. Diskriminácia pritom môže spočívať v zámernom znevýhodňovaní a vytváraní nerovných podmienok. Pod pojmom diskriminácia možno vo všeobecnosti rozumieť zaujaté neuznávanie rovnosti, rozlišovanie osôb pri priznávaní práv, výhod a podobne.

Danosť priamej alebo nepriamej diskriminácie nevyžaduje znevýhodnenie len individuálne (jedného zamestnanca oproti ostatným zamestnancom), ale o dané formy diskriminácie ide aj vtedy, ak ide o znevýhodnenie určitej skupiny zamestnancov oproti ostatným zamestnancom. O diskrimináciu teda ide vtedy, ak dochádza k rozdielnemu zaobchádzaniu s jednotlivcami, ktorí sa nachádzajú v obdobných situáciách bez objektívneho a rozumného zdôvodnenia. Za objektívne a rozumné zdôvodnenie sa považuje zdôvodnenie, ktoré sleduje legálny cieľ a rešpektuje rozumový rámec primeranosti medzi použitými prostriedkami a zamýšľaným cieľom.

V prejednávej veci súd skúmal tvrdenia žalobcu podľa ktorých sa žalovaný dopúšťal konania z ktorého možno vyvodiť prejav diskriminácie voči jeho osobe, keď tvrdil, že žalovaný mu pri určení zvýšenia platovej tarify do praxe vedome a úmyselne nezapočítal aj obdobie nepretržitého pokračujúceho pracovného pomeru, ktorý nemohol vykonávať z dôvodu neplatnej výpovede danej žalovaným, teda ohľadom určovania a započítavania praxe s ním nerovnako zaobchádzal v porovnaní s ostatnými pracovníkmi žalovaného. Po podrobne vykonanom dokazovaní a vyhodnotení všetkých relevantných skutkových zistení prvostupňový súd dospel k záveru, že žalobca neosvedčil žiadne skutočnosti z ktorých by bolo možné dôvodne usudzovať, že v danom prípade došlo k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania, keď neoznačil ani neuviedol žiadneho pracovníka - zamestnanca žalovaného, s ktorým by žalovaný v porovnateľnej situácii zaobchádzal inak - priaznivejšie ako so žalobcom.

Podľa platnej právnej úpravy je žalobca povinný v návrhu označiť osobu, o ktorej tvrdí, že porušila zásadu rovnakého zaobchádzania, žalovaný je povinný preukázať, že neporušil zásadu rovnakého zaobchádzania, ak žalobca oznámi súdu skutočnosti, z ktorých možno dôvodne usudzovať, že k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania došlo. Z toho vyplýva, že žalobcu zaťažuje dôkazné bremeno tvrdenia. Pokiaľ žalobca tvrdil, že bol žalovaným v rámci pracovnoprávneho procesu diskriminovaný, bolo na ňom, aby tvrdil pred súdom skutočnosti, z ktorých by bolo možné dôvodne usudzovať, že k diskriminácii došlo. Žalobca bol povinný tvrdiť, že s ním bolo zaobchádzané rozdielne, a to kvôli jeho príslušnosti k určitej skupine ľudí t.j. musí byť použiteľný určitý tvrdený komparátor, teda porovnanie postavenia žalobcu s postavením iného jednotlivca alebo skupiny. Žalobca dostatočne nekonkretizoval tzv. komparátora na porovnanie jeho postavenia s postavením iného jednotlivca s rovnakými vlastnosťami. Rovnako dôležitým predpokladom na posúdenie či skutočne bol žalobca

diskriminovaný okrem potreby komparátora, je aj tvrdenie dôvodu diskriminácie, ktorý má byť žalobcovi na ťarchu a ktorý nie je možné ospravedlniť. Dôvod vyčlenenia je jadrom diskriminácie. Dôvody vyčlenenia sú demonštratívnym výpočtom špecifikované v antidiskriminačnom zákone, a to aj osobitne pri úprave pre pracovnoprávne vzťahy. Až následne nastupuje potom identifikácia znevýhodnenia a napokon skúmanie možnosti ospravedlnenia. Pokiaľ však čo i len jedna zložka nie je naplnená, tak nemôže sa jednať o diskrimináciu.

Prvostupňový súd potom dospel k správne mu záveru, že pri absencii konkretizácie jednotlivých prvkov resp. podmienok, na základe ktorých je možné posudzovať možné diskriminačné konanie, predovšetkým vhodného komparátora a dôvodu diskriminácie spôsobom, ktorý nevzbudí pochybnosti, žalobca neunesol dostatočným spôsobom dôkazné bremeno tvrdenia označenie skutočnosti z ktorej by bolo možné usúdiť zásah do jeho práva a tak možnosť preniesť potom dôkazné bremeno tvrdenia a preukázania opaku na žalovaného. O priamu či nepriamu diskrimináciu by mohlo ísť v tom prípade, ak by žalovaný pristupoval k žalobcovi inak ako k inému zamestnancovi alebo skupine zamestnancov v porovnateľnej situácii, a to z nejakého neospravedliteľného diskriminačného dôvodu. Zo skutočností tvrdených žalobcom však žiadne porušenie zásady rovnakého zaobchádzania zo strany žalovaného nemožno konštatovať. V konaní nebolo preukázané, že žalovaný pristupoval k žalobcovi inak ako k inému zamestnancovi alebo skupine zamestnancov v porovnateľnej situácii.

Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje aj na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 16/2009 z 30.4.2009, podľa ktorého subjektívny názor sťažovateľa na diskrimináciu jeho osoby nie je dôvodom na prijatie záveru, že vo vzťahu k nemu mohlo dôjsť k diskriminačnému postupu. Z vnútroštátnej právnej úpravy (do 31. júna 2004 § 13 ods. 7 Zákonníka práce a od 1. júla 2004 § 11 ods. 2 zákona č. 365/2004 Z.z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon) v znení neskorších predpisov v spojení s § 13 ods. 5 Zákonníka práce) totiž vyplýva, že dôkazné bremeno v sporoch týkajúcich sa porušenia zásady rovnakého zaobchádzania nezaťažuje len a výlučne žalovanú stranu, ale zaťažuje aj žalobcu. Žalobca musí prioritne uniesť dôkazné bremeno týkajúce sa skutočností, z ktorých možno odvodiť, že došlo k priamej alebo nepriamej diskriminácii jeho osoby. Žalobca musí tvrdiť a zároveň aj predložiť také dôkazy (uniesť dôkazné bremeno), z ktorých možno dôvodne usúdiť, že k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania došlo. Súčasne musí tvrdiť, že pohnútkou diskriminačného konania je napr. jeho rasa či etnická príslušnosť (pôvod) a pod.. Až následne sa presúva dôkazné bremeno na žalovanú stranu, ktorá má právo preukazovať svoje tvrdenia, že neporušila zásadu rovnakého zaobchádzania.

V otázke skúmania danosti príčinnej súvislosti medzi navrhovateľom tvrdeným diskriminačným správaním odporcu a škodou (či už vo forme nemajetkovej ujmy alebo škody na strate na zárobku) odvolací súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo 292/2006 (publikovaný pod č. 2 ZSP 1/2008), podľa ktorého atribútom príčinnej súvislosti je priamosť pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, neprerušovaný, nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Vzťah príčinnej súvislosti (kauzálny nexus) sa v právnej teórii definuje ako priama väzba javov (objektívnych súvislostí), v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). O vzťah príčinnej súvislosti ide, ak je medzi porušením povinnosti a škodou vzťah príčiny a následku. Ak bola príčinou vzniku škody iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nenastáva, zodpovednosť nemožno robiť závislou na neobmedzenej kauzalite. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba preto škodu „izolovať“ od všeobecných súvislostí a skúmať len to, ktorá príčina ju vyvolala, pritom nie je rozhodujúce časové hľadisko, ale vecná súvislosť príčiny a následku (porovnaj R 21/1992). Pre záver o existencii príčinnej súvislosti nestačí pravdepodobnosť, príčinná súvislosť musí byť vždy s istotou preukázaná (bezpečne zistená), pričom dôkazné bremeno zaťažuje poškodeného.

Odvolací súd v zhode so súdom prvého stupňa dospel k jednoznačnému záveru, že nebolo preukázané, že by zo strany žalovaného došlo vo vzťahu k žalobcovi k diskriminačnému správaniu, preto žalobcovi nevzniklo ani právo na ochranu podľa diskriminačného zákona.

Žalobca v odvolaní namietal postup súdu počas vedenia konania, keď došlo k procesným vadám. Žalovaný na poslednom pojednávaní dokladal do súdneho spisu rôzne doklady, ktoré žalobcovi zo strany žalovaného a súdu neboli doručené, čím bolo žalobcovi znemožnené vyjadriť sa a zaujať kvalifikované stanovisko. Zo spisu vyplýva, že právna zástupkyňa žalovaného doložila do spisu doklady nachádzajúce sa na č. l. 194 - 209 spisu a to vyjadrenie právnej zástupkyne žalovaného vo veci 12C 79/2011, vyjadrenie žalovaného k žalobe o neplatnosť výpovede vo veci 12C 79/2011 z 05.09.2011, list adresovaný žalobcovi z 08.11.2010 určenie miesta a výkonu práce a poučenie o dodržiavaní predpisov a BOZP na škole, list adresovaný žalobcovi z 05.11.2010 udelenie pracovného voľna, list žalovaného adresovaný Trnavskému samosprávnemu kraju z 14.03.2011, vyjadrenie k možnosti zamestnania žalobcu, list vedúceho oddelenia vzdelávania PCA Slovakia z 08.03.2011 adresovaný žalovanému, list žalobcu z 09.12.2010 adresovaný žalovanému - prechod na inú prácu - ponuka ktorým žalovaný reaguje na ponuku z 02.12.2010 a list žalovaného adresovaný Ministerstvu práce, sociálnych vecí a rodiny z 10.01.2011 - posúdenie otázky pracovnoprávneho vzťahu, výklad § 6 ods. 2 zákona č. 553/2003 Z.z., záznamy Inšpektorátu práce z 23.12.2010, ZO OZ PŠaV na Slovensku pri žalovanom adresovaný žalovanému zo 17.12.2010 označený ako prerokovanie upozornenia na porušenie platných právnych predpisov voči žalobcovi, stanovisko Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny z 29.03.2011, oznámenie k vyjadreniu ponuky na inú prácu z 02.12.2010 ktorú adresoval žalobca žalovanému, list žalovaného adresovaný žalobcovi z 01.12.2010 - prechod na inú prácu - ponuka, oboznámenie s pracovným poriadkom pre pedagogických a ostatných zamestnancov z 22.12.2010, oznámenie o termíne školenia BOZP z 18.11.2010. Zo zápisnice z pojednávania 27.02.2012 vyplýva, že k predloženým dokladom sa vyjadrila právna zástupkyňa žalovaného, väčšina dokladov už bola do spisu založená opakovane a ostatné neboli relevantné vzhľadom na predmet konania. Podľa názoru odvolacieho súdu prvostupňový súd predkladané listiny zaprotokoloval do zápisnice z pojednávania, obsah relevantných dokladov bol prečítaný, právny zástupca žalobcu mal právo sa k nim vyjadriť podľa § 123 O.s.p., pričom nie je povinnosťou súdu na vyjadrenie vyzývať.

Žalobca ďalej namietal, že mu nebolo doručené uznesenie o pripustení zmeny návrhu. Žalobca bližšie neuvádza o ktoré uznesenie o pripustení zmeny návrhu by malo ísť avšak v tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v prípade ak žalobca alebo jeho právny zástupca boli prítomní na pojednávaní, na ktorom došlo k pripusteniu zmeny návrhu, v takomto prípade uznesenie o zmenenom návrhu netreba doručiť podľa § 95 ods. 1 vety druhej O.s.p. Z obsahu spisu vyplýva, že posledná zmena návrhu pred súdom prvého stupňa bola pripustená na pojednávaní 23.1.2012 v prítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu. Nakoľko na tomto pojednávaní nebol prítomný žalovaný ani jeho právna zástupkyňa, prvostupňový súd uznesenie o pripustení zmeny návrhu vypracoval písomne a doručil právnej zástupkyne žalovaného, pričom povinnosťou súdu nebolo doručiť uznesenie žalobcovi, pretože boli prítomní na pojednávaní, na ktorom bola zmena návrhu pripustená.

Pokiaľ žalobca mal námietky k zaprotokolovaniu výpovede žalobcu v zmysle § 40 ods. 3 O.s.p. mal možnosť namietat' proti zneniu zápisnice pred súdom prvého stupňa.

Prvostupňový súd sa zaoberal aj návrhom žalobcu na doplnenie dokazovania vypočutím svedkov Mgr. V. T. a Mgr. R. S., ktorí sa mali vyjadriť k tomu, či dochádzalo k porušovaniu právnych predpisov. Návrh na doplnenie dokazovania prvostupňový súd na pojednávaní 27.02.2012 zamietol. Odvolací súd nevidel potrebu doplniť dokazovanie navrhnutými svedkami, nakoľko dospelal tvrdené a osvedčené skutočnosti dávali dostatočné podklady pre rozhodnutie vo veci samej.

Vzhľadom na uvedené pokiaľ prvostupňový súd žalobu žalobcu zamietol, rozhodol vecne správne, preto odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti vo výroku o zamietnutí návrhu ako aj v súvisiacom napadnutom výroku o trovách konania účastníkov potvrdil podľa § 219 ods. 2 O.s.p.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. a § 146 ods. 2 vety prvej O.s.p. a v odvolacom konaní plne procesne úspešnému odporcovi priznal náhradu trov odvolacieho konania vo výške 286,08 eur spočívajúcich v trovách právneho zastupovania podľa vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“). Odmena bola priznaná za 2 úkony - zastupovanie

na pojednávání dňa 17.6.2013 a 1.7.2013 podľa § 11 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. á 60,17-eur, režijný paušál podľa § 16 ods. 3 vyhlášky 2x á 7,81 - 15,62 eur + náhrada za stratu času podľa § 17 ods. 1 citovanej vyhlášky dňa 17.6.2013 Piešťany - Trnava a späť 4 polhodiny á 13,01 eur, t.j. 52,04 eur a dňa 1.7.2013 Piešťany - Trnava a späť 4 polhodiny á 13,01 eur, t.j. 52,04 eur, cestovné podľa § 15 písm. a) vyhlášky Piešťany - Trnava a späť dňa 17.6.2013 a 1.7.2013, t.j. 80 km pri spotrebe 7,1 l/100km a cene PHM 1,48 eur = 8,48 x 2 - 16,96 eur a základná náhrada za použitie motorového vozidla 80km x 0,183 eur = 14,64 eur x 2 = 29,28 eur, ktoré súd s poukazom na ustanovenie § 149 ods. 1 O.s.p. zaviazal žalobcu zaplatiť právnej zástupkyne žalovaného.

Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je možné podať odvolanie.